

DÉLMAGYARORSZÁG

A Magyar Kommunista Párt délmagyarországi napilapja

Kommunista győzelem a franciaországi választásokon

Franciaország legerősebb párta a Kommunista Párt — 12 nőképvisező közül 6 kommunista — Algirban is a kommunisták győztek

Az alkotmánykérdésben történt népszavazáson a szavazók óriási többsége a kommunista álláspontot támogatta

(Páris, október 23) Vasárnap tartották meg Franciaországban az általános választásokat. Kilenc év óta ezen a választáson jutottak először a nők ismét szavazójoghoz.

A választás, amely egyben az alkotmánykérdésben való népszavazással is egybe volt kötve, hatalmas kommunista győzelemmel végződött és az eredményekből megállapítható, hogy Franciaország legerősebb párta a kommunista párt.

Eddig 522 mandátum sorsa ismeretes. Ezek a következőképpen oszlanak meg: kommunista párt 142, köztársasági néppárt (De Gaulle-párt) 140, szocialisták 133, demokrata köztársasági egység 26, radikálsocialisták 19, egyesült köztársaságiak 12, demokratikus szocialista ellenállási moz-

galom 10, demokrata szövetség 10, francia újjászületési mozgalom 6, pártokivüli köztársasági 24. Az algiri választásokon a kommunista párt 4, a köztársasági néppárt 3, a radikális szocialista párt 3, a szocialista párt 2 mandátumhoz jutott. Az új francia nemzetgyűlésbe 12 nőt választottak, ezeknek fele kommunista. Rajtuk kívül 4 szocialista és két köztársasági néppárti nőtagja lesz a francia parlamentnek. A választás egyik legnagyobb meglepetése, hogy Daladier volt miniszterelnök, a radikálsocialista párt jelöltje kikerült.

Az alkotmány kérdésében a francia kommunista és szocialista pártok — szemben a radikálsocialista és a De Gaulle-párttal — az 1875-ös alkotmány megváltoztatását követelték. A választók óriási többsége ezt az

álláspontot támogatta, amely 18 millió 900.000 szavazattal győzött 800.000 szavazattal szemben. Abban a kérdésben, hogy az új nemzetgyűlés milyen jogkörrel rendelkezzen, a kommunista párt és a radikálsocialista párt azt az álláspontot képviselte, hogy teljesjogú alkotmányozó nemzetgyűlésre van szükség. Velük szemben a szocialista párt De Gaulle javaslatát támogatta, amely korlátozott jogú nemzetgyűlést kívánt. Ebben a kérdésben is a kommunista álláspont győzött 13 millió 200.000 szavazattal 6 millió 600.000-rel szemben.

Luxemburgban is megtartották a választásokat. A választások során a kommunista párt öt mandátumhoz jutott. Most történt meg először, hogy a luxemburgi parlamentbe a kommunisták is bejutottak.

Révai József előadása a hazafiságról, a szentistváni gondolatról, a szomszédállamokba szakadt magyarságról és a magyar nemzeti politika új útjáról

Hogyan kell szeretni a hazát? — Két végzetes út közül a harmadikat választjuk — A Kommunista Párt új magyar nemzeti öntudat kiépítésén fáradozik

(Szeged, október 23) Hétfőn délután a Szegedi Nemzeti Színház zsufolásig megtöltötte a nagyrészt értelmiségiekkel álló közönség, hogy megnallgassa Révai József elvtársat. A színház az alkalomból Rákosi Mátyás elvtárs natiaras arképeivel, továbbá nemzetiszínű és vörös zászlókkal, valamint a város színelvel díszítették fel. Az egybegyűlt közönség hatalmas tapsal és lelkes éljenzéssel fogadta Révai József elvtársat.

A nagygyűlést Tombácz Imre elvtárs nyitotta meg közvetlen szavakkal, majd hatalmas tapsvihar közepette emelkedett szólásra Révai József elvtárs.

Tisztázzuk a hazaszeretet fogalmát

Beszéde további során rámutatott Révai elvtárs arra, hogy az igazi magyarság a haza és a haladás tiszteletben tartásából áll, amint Kőlcsey is mondta már 1832-ben: »Alapelveink valának a haza és a haladás.« Az igazán nagy magyar hazafiak mindig figyelmeztették a magyarságot, hogy csak akkor lehetnek igaz magyarok, ha ott haladnak a többi nemzetel egysorban a haladásért vívott harcban. Ez a gondolat indította Petőfi Sándort olyan fájdalommal teli

— Szeged város értelmiségéhez akarok szólni — mondotta — és arról akarok beszélni most, mi az igazi magyar hazafiság. A hazafiság első sorban azt jelenti, hogy félretéve minden kicsinyes szempontot, összefog az egyik ember a másikkal azért, hogy az országon és a népen segítsen. Hazafiságról azonban nem lehet elvontan beszélni, mert a hazafiság nemzethűséget jelent egyuttal. Nem lehet igaz hazafiság azonban, ha ny szeretjük saját népünket, hogy lenézzük a többi nemzeteket. Nem hazafiság úgy szeretni a magyarságot, hogy szembeállítjuk országunkat a bennünket környező szomszéd népekkel.

korholó sorokra: »Messze elmaradtunk a világ sorától, Kitoroltak a nagy nemzetek sorából. Élni nem tudunk és halni nem merünk.« Ez a gondolat indította Adyt is keserű szavaira: »Nekünk Mohács kell.« Ezek a költők nagyon szerették népüket, éppen ezért szegvették magukat a magyarság elmaradottsága miatt.

— Sajnos a haza és a haladás nem volt mindig egy. Még ma is igen sok magyar van, aki úgy szereti a hazáját, hogy egyben nem tudja ugyan-

gy szeretni a haladást, a népi demokráciát is — mondotta Révai elvtárs, majd kitért arra, hogy ennek megnyilatkozása az is, amikor egyesek szembe akarják állítani a piros-fehér-zöld színt és a vöröset. Ez a két szín pedig tökéletesen megfelel a magyar nemzeti hagyományoknak, hiszen a magyar 48-as szabadságharcosok balszárnyát vöröstollasoknak, flamingók pártjának hívták. Tancsics Mihály is anélkül, hogy megszűnt volna magyar hazafi lenni, vörös republikánusnak nevezte magát. Petőfi is »Egy gondolat bánt engemet« című versében a következőket írta: »Ha majd minden rabszolganép, jármát megunva sikra lép s pirosló arccal és piros zászlókkal s a zászlókon eme szent jelszóval: Világzabadság! A piros szín tehát a világzabadság, az emberi szabadság színe és nem mond ellent a piros-fehér-zöldnek. Ez a tudat ma már sokszáz ezer magyar munkásban meggyökeresedett és aki ezt próbálja zavarni, az elérheti, hogy ezáltal a munkásság a nemzeti színben nem a maga zászlaját fogja látni, hanem a reakció spanyolfalát és eszközét.

A továbbiakban foglalkozott Révai elvtárs azzal az ostoba váddal, hogy a kommunisták nem igazi hazafiak, mert nemcsak a magyar nép, hanem

minden nép szabadságáért lelkesednek.

— Állítom — mondotta —, hogy ebben is a magyar hagyományok talaján állunk. Bem tábornok, amikor a bukott lengyel szabadságharc után Magyarországra jött harcolni, akkor nem a magyar hazafiság hevitette, hanem felismerte a két szabadságharc sorsközösségét. Ugyanez a gondolat hevitette azokat a magyar munkásokat is, akik annakidején Spanyolországba mentek harcolni. Ezek által sem Bem tábornok nem vált magyarrá, sem ezek a munkások nem váltak spanyollá. Sőt maga Kossuth is együtt tárgyalt emigrációjában olasz, francia és spanyol szabadságharcosokkal, hogyan lehetne Európát a zsarnokság alól felszabadítani.

A magyar irredentizmus kérdéséről szólva kijelentette, hogy az ugynevezett szentistváni birodalmi gondolat volt az egyik főoka, hogy a magyarság ebben a háboruban veszélyben forogott. Ez a gondolat nem Szent Istvánál született meg, hanem az utolsó 25 év terméke.

A szentistváni gondolatnak nincs köze az irredentizmushoz

— A magyar kommunisták számára Szent István valóban szent, ha nem is a szó vallási értelmében, s a magyar történelem egyik legnagyobb alakjának tartjuk — mondotta —, aki nek semmi köze sincs a »mindent vissza« jelszón felépülő ugynevezett szentistváni gondolatokhoz. Nagymagyarország gondolatáért az elmúlt század feudális birtokait féltő nagyural küzdöttek, cserébe adva érte nemzeti függetlenségünket. Mi azt állítjuk, hogy a szerbeknek, románoknak, szlovákoknak egy államban kell élniök saját testvéreikkel, de ennek megfelelően minden magyarnak is együtt kell élnie egy nemzeti állam keretében.

Ma ismét felmerülhet mindenkiben a kínzó kérdés, hogy nem szakad-e el újból három és félmillió magyar, mint az első világháború után. Rámutatott ezzel kapcsolatosan Révai elvtárs arra, hogy ma nem kellene ettől rettegnünk, ha annakidején a magyarság nem lép háborúba a Szovjetunió ellen, vagy legalább 1942-ben elfogadja a Magyar Kommunista Párt ajánlatát, amelynek alapja az volt, hogy Magyarország fegyverrel megtámadja a fasiszta Romániát, akkor a Kommunista Párt, tekintet nélkül arra, hogy Horthy, Kállay, vagy akárki vezeti Magyarországot, mindenben támogatást nyújt. Ez a gondolat akkor csak egy férfi támogatta: Bajcsy-Zsilinszky Endre. Ma tehát két utat kell figyelembe vennünk: újra tovább folytatjuk-e az irredenta revanspolitikát, vagy becsukjuk szemünket az elszakított hárommillió magyar sorsa előtt.

A két végzetes út között meg kell találnunk a magyar nemzeti politika útját és minden erőnk összpontosítást kell arra, hogy ne veszítsük el szellemi, lelki és kulturális kapcsolatainkat a szomszédállamokban élő magyar tömegekkel. Ezért egyelőre nem volna célszerű az etnográfiai határokat felvetésének kérdése sem, mert abban az esetben Jugoszlávia, Csehszlovákia és Románia újra összekövösölnének a kisantantot a magyarság ellen. Az is meglehet, hogy ez a kisantant egykor a demokratikus népek szövetségének egy olyan Magyarországgal szembe, amelynek népe a legkevésbé meri lezámolni saját reakciójára.